κάμισο, σ' ένα φουστάνι καὶ σ' ένα μεγάλο μαντῆλι. Ἦταν τὸ πτῶμα τῆς Κωνστάνς Ντεμπουλλύ.

Ἕνας ἰατροδικαστὴς ποὺ κατέφθασε ἐπὶ τόπου, γιὰ νὰ ἐξετάση τὸ πτῶμα, εἶδε μὲ φρίκη, ὅτι τὸ κοριτσάκι εἶχε ξεσκιστεῖ πέρα ὥς πέρα μ' ἕνα κοφτερὸ ὄργανο. Ἔκανε ἀκόμα καὶ μιὰ ἄλλη παράξενη ἀνακάλυψι : Ἐνῶ τὸ κεφάλι κι' ὁ λαιμὸς τοῦ πτώματος ἦσαν γεμᾶτα αἷμα, ἡ καρδιὰ καὶ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα ἦσαν τελείως ἄδεια, ἐντελῶς στεγνά. Ἡ καρδιὰ μάλιστα ἦταν καὶ μισοφαγωμένη.

* * *

Ἔπρεπε τώρα νὰ βρεθῆ ὁ δολοφόνος. Οἱ καλύτεροι λοιπὸν ἀστυνομικοὶ τῆς ἐποχῆς ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν τὰ ἴχνη του. Ὅσο ὅμως κι' ἂν προσπαθοῦσαν, δὲν κατόρθωναν τίποτε καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν γυρεύουν ἀκόμα πολὺν καιρό, ἂν ὁ ἔνοχος δὲν ἐπροδίδοταν μόνος του. Καὶ νὰ τί συνέβη:

Χωρὶς ἡ ἀρχὲς νὰ τὸ ὑποψιάζωνται, εἶχαν πιάσει ἤδη τὸν Ἀντουὰν Λεζέ, στὶς 12 Αὐγούστου. Εἶχε πέσει δηλαδὴ στὰ χέρια ἑνὸς ἀγροφύλακα, ποὺ τὸν ἐθεώρησε ὡς ἕνα ἐπικίνδυνο ἀλήτη καὶ τὸν παρέδωσε στὴν ἀστυνομία.

Ἄρχισαν ἀμέσως αὐστηρὲς ἀνακρίσεις. Κι' ὁ Ἀντουὰν Λεζὲ ἀφηγήθη στοὺς συντρόφους τοῦ κελλιοῦ του, ὅτι εἶχε ζήσει δεκαπέντε ἡμέρες μέσα στὸ δάσος, τρώγοντας ὠμὰ λαχανικὰ καὶ κουνέλια. Αὐτὰ ὅμως τὰ λόγια του τὰ ἔμαθε ὁ φύλακας τῆς φυλακῆς κι' ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν διευθυντή του. Στὸ δισάκκι τοῦ φυλακισμένου βρῆκαν τότε διὸ μυτερὰ κι' ἀκονισμένα μαχαίρια κι' ἕνα μαντῆλι μὲ μπλὲ καὶ κόκκινες ρίγες, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ βρέθηκε κοντὰ στὰ ροῦχα τῆς μικρῆς Κωνστάνς.

Ἄρχισαν ἀμέσως αὐστηρὲς ἀναμνήσεις. Κι' ὁ Ἀντουὰν Λεζὲ δὲν μπόρεσε νὰ κρυφτῆ. Διάφορα ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα, καθὼς καὶ ἡ μαρτυρικὲς καταθέσεις μερικῶν γυναικῶν ποὺ τὸν εἶχαν ἰδεῖ κοντὰ στὴ Ρὸς τῆς Σαριμπονιέρ, τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του καὶ νὰ τὸ περιγράψη μὲ κάθε λεπτομέρεια :

«—Ἡ ἀπελπισία, εἶπε, μ' ἔκανε νὰ πάω σ' ἐκεῖνο τὸ δάσος τοῦ Μονμιρώ. Τὸ κεφάλι μου ἦταν ἄδειο. Μ' ἐβασάνιζαν παράξενες ἐπιθυμίες, μὰ δὲν ἤθελα νὰ τὶς ἱκανοποιήσω, γιατὶ μ' ἐτρόμαζαν.

» Στὶς 10 Αὐγούστου, ἔφυγα ἀπ' τὴ σπηλιά μου κατὰ τὶς τρεῖς καὶ μισή. Βγῆκα γιὰ νὰ μαζέψω λίγα μῆλα ἢ ὅποιο ἄλλο φροῦτο εὕρισκα. Εἶδα τότε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους ἕνα μικρὸ κορίτσι ποὺ καθόταν μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς ἐμένα κι' ἀμέσως μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τὴν ἁρπάξω καὶ νὰ τὴν πάω στὴ σπηλιά μου. Ἔφτασα λοιπὸν κοντά της, δίχως νὰ μὲ καταλάβη, τῆς ἐπέρασα τὸ μαντῆλι μου γύρω στὸ λαιμό της, τὴν ἔπνιξα καὶ τὴ φορτώθηκα στὸν ὦμο μου. Ἡ μικροῦλα ἄφησε μονάχα μιὰ μισόσβυστη κραυγὴ πρὶν ξεψυχήσει. Τράβηξα μέσα στὸ δάσος καὶ σὲ λίγο ἄρχισα νὰ βασανίζωμαι ἀπ' τὴ δίψα, τὴν πεῖνα καὶ τὴ μεγάλη ζέστη. Ἔγειρα νὰ ξεκουραστῶ κι' ἀπόμεινα ἔτσι ἀναίσθητος ὥς μισὴ ὥρα. Ἡ πεῖνα ὅμως κι' ἡ δίψα μὲ τυραννοῦσαν τώρα πιὸ πολύ. Κι' ἄρχισα μὲ λύσσα νὰ καταβροχθίζω τὴ μικρούλα. Εἶχε πεθάνει. Τὴν εἶχα πνίξει μὲ τὸ μαντῆλι μου. Κι' ὅταν τὴν ξέσχισα μὲ τὸ μαχαίρι μου, τὸ αἷμα της πετάχτηκε στὸ πρόσωπό μου καὶ στὰ χέρια μου. Τότε, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, ἄρχισα νὰ πίνω τὸ αἷμα ἐκεῖνο καὶ νὰ τῆς βυζαίνω τὴν καρδιά. Ἔφαγα μάλιστα καὶ τὴ μισὴ καρδιά της !

» Ἔπειτα, ὅταν ξεδίψασα καὶ χόρτασα, ἔθαψα τὸ πτῶμα της μέσα στὴ σπηλιά μου καὶ ἔρριξα ἀπὸ πάνω μιὰ στοίβα ξερὰ κλαδιά. Κι' ὕστερ' ἔφυγα τρέχοντας μακριὰ ἀπ' τὴ σπηλιά, γιατὶ μ' εἶχε πιάσει ἕνας ἄγριος φόβος.

» Τὰ νυχτοπούλια ποὺ ἔκρωζαν γύρω μου, μ' ἔκαναν νὰ τρομάζω περισσότερο, γιατὶ νόμιζα ὅτι ἦσαν οἱ χωροφύλακες ποὺ μ' ἐκυνηγοῦσαν.

» Δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ σκεφτῶ. Τράβηξα λοιπὸν καὶ κρύφτηκα ἀνάμεσα σὲ κάτι βράχους, πιὸ κάτω ἀπ' τὸ δάσος. Ἐπέρασα ἐκεῖ τὴ νύχτα ἄϋπνος κι' ὅταν ἠμέρωσε, πῆρα τὸν κάμπο κι' ἀνέβηκα σ' ἕνα μικρὸ βουνό. Βρῆκα μιὰ πηγὴ κι' ἔπλυνα τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια μου, καθὼς καὶ τὸ ματωμένο πουκάμισό μου. Τὰ μανίκια ὅμως κι' ὁ γιακᾶς δὲν ἐκαθάριζαν. Τὰ ἔκοψα λοιπὸν καὶ τὰ πέταξα. Ἔξαφνα εἶδα ἕναν ἀγροφύλακα κι' ἄρχισα νὰ τρέχω σὰν τρελλὸς ἀπ' τὸ φόβο μου. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ κινήγησε καὶ μοῦ φώναξε : — Ἀλτ ! Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως...

» Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο μ' ἔπιασε».

* * *

Ὁ Ἀντουὰν Λεζὲ δικάστηκε στὸ κακουργιοδικεῖο τῶν Βερσαλλιῶν τὸν Νοέμβριο τοῦ 1824. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ διάφορες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του καὶ τοῦ ἐγκλήματός του, ἀπαντοῦσε πάντα στερεότυπα :

— Τί θέλατε νὰ κάνω ; Μ' ἔσπρωξε ὁ διάβολος...

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ τὴν 1 Δεκεμβρίου τοῦ 1824 καρατομήθηκε.

Ἡ αὐτοψία ἀπέδειξε, ὅτι ὁ δικηγόρος του εἶχε δίκηο, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἦταν τρελλός. Ὁ Ἀντουὰν Λεζέ, «ὁ ἄνθρωπος τῶν δασῶν», ἦταν ἀνεύθυνος γιὰ τὸ φρικιαστικὸ ἔγκλημά του...

ΖΑΝ ΚΑΡΟΝ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Μ. Αἰκατερίνης, ζοῦσε στὴ Μόσχα ὁ Ἄγγλος τραπεζίτης Σούντερλανδ, τὸν ὁποῖο ἡ Τσαρίνα ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά.

Ἕνα πρωί ὅμως, ὁ τραπεζίτης εἶδε κατάπληκτος, ὅτι τὸ σπίτι του ἦταν πολιορκημένο ἀπὸ ἀστυνομικούς. Συγχρόνως τὸν εἰδοποίησαν, ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀστυνομίας Ρελιέφ, ζητοῦσε νὰ τοῦ μιλήση. Ὁ Σούντερλανδ τὸν δέχτηκε ἀμέσως καὶ τὸν ρώτησε τί συμβαίνει.

— Κύριε Σούντερλανδ, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής, θλίβομαι κατάκαρδα διότι διετάχθην ἀπ' τὴ Μεγαλειότητά της νὰ ἐκτελέσω μιὰ ὑπηρεσία, τῆς ὁποίας ἡ σκληρότης μὲ τρομάζει. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔγκλημα διεπράξατε, ὥστε νὰ προκαλέσετε τὴν ὀργὴ τῆς σεπτῆς αὐτοκρατείρας μας.

Ὁ Σούντερλανδ τάχασε.

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε ; φώναξε. Ἐγὼ διέπραξα ἔγκλημα ; Ἀστειεύσαστε ; Ἀλλὰ τέλος πάντων, τί διαταγὴ ἔχετε ;

— Κύριε, εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Νὰ μὲ φυλακίσετε ἴσως ;

— Ἄ ! ἀπ' τὴ φυλακὴ βγαίνει κανεὶς κάποτε....

— Μήπως νὰ μὲ μαστιγώσετε μὲ τὸ κνοῦτο ; ξαναρώτησε ὁ τραπεζίτης.

— Οὔτε, ἀπάντησε ὁ διευθυντής. Τὸ βασανιστήριο τοῦ κνούτου εἶνε βέβαια φρικτό, ἀλλὰ δὲν σκοτώνει !

— Θεέ μου ! εἶπε τότε ὁ τραπεζίτης. Κινδυνεύει λοιπὸν ἡ ζωή μου; Σᾶς ἱκετεύω... πέστε μου ἀμέσως... τί διαταγὴ ἔχετε;

— Ἡ διαταγή μου, κύριε Σούντερλανδ, εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, εἶνε νὰ.... σᾶς ταριχεύσω !

— Νὰ μὲ ταριχεύσετε !... φώναξε ὁ Σούντερλανδ ἔντρομος. Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς ἔδωσε ἡ Τσαρίνα μιὰ τέτοια διαταγή !

— Ἀλλοίμονο, κύριε Σούντερλανδ ! Μολονότι δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ σχολιάζουμε τὶς διαταγὲς ποὺ παίρνουμε, ἐν τούτοις ἐτόλμησα νὰ ἐκφράσω στὴν αὐτοκράτειρα τὴν κατάπληξί μου, ὅταν ἄκουσα τὰ τρομερὰ λόγια της. Ἀλλὰ τότε ἡ σεπτὴ ἄνασσα ὀργίστηκε καὶ μὲ διέταξε νὰ φύγω καὶ νὰ ἐκτελέσω ἀμέσως, χωρὶς ἀντιλογίες, τὴ διαταγή της.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ δυστυχὴς τραπεζίτης, ἔντρομος κι' ἔξαλλος ἀπ' τὴν ἀπόγνωσι, κατώρθωσε νὰ πείση, μὲ χίλιες ἱκεσίες καὶ παρακλήσεις, τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ νὰ γράψη μιὰ ἐπιστολὴ στὴν αὐτοκράτειρα καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν εὐσπλαχνία της. Ὁ Ρελιὲφ ἐδέχθηκε, ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἔδωσε στὸ φίλο του κόμητα Μαρούς νὰ τὴν πάη στὴν αὐτοκράτειρα, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος φοβόταν νὰ παρουσιαστῆ ἐμπρός της.

Ὅταν ἡ Αἰκατερίνη ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολή, ἔμεινε κατάπληκτη.

— Δίκαιε Θεέ ! φώναξε, τί φρίκη ! Ἀσφαλῶς ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Ρελιὲφ θὰ παρεφρόνησε.... Κόμη Μαρούς, πηγαίνετε γρήγορα καὶ διατάξτε τον ν' ἀφήση ἐλεύθερο τὸν τραπεζίτη.

Ὁ κόμης ἔτρεξε κι' ἐξετέλεσε ἀμέσως τὴ διαταγή τῆς Αἰκατερίνης. Ὅταν δὲ ξαναγύρισε στ' ἀνάκτορα, βρῆκε τὴν Αἰκατερίνη ξεκαρδισμένη στὰ γέλια.

— Τώρα καταλαβαίνω τὴν αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς κωμικοτραγικῆς ἱστορίας, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξωφρενικὴ παρεξήγησι. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχα ἕνα ὥμορφο σκυλάκι ποὺ τὸ ἀγαποῦσα πάρα πολὺ καὶ τὸ ὠνόμαζα «Σούντερλανδ». Τοῦ εἶχα δώσει δηλαδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ εἶχε δωρήσει. Τὸ σκυλάκι αὐτὸ μοῦ ψόφησε χθὲς καὶ διάταξα σήμερα τὸ πρωῒ τὸ Ρελιὲφ νὰ τὸ ταριχεύση. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἀνόητος νόμισε πὼς τοῦ ἀνέθεσα νὰ βαλσαμώση τὸν τραπεζίτη Σούντερλανδ καὶ τράβηξε ἴσια στὸ σπίτι του, ἕτοιμος νὰ φέρη εἰς πέρας τὴν ἐντολή μου. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Σούντερλανδ τὸν ἔβαλε νὰ μοῦ γράψη καὶ νὰ μὲ παρακαλέση νὰ τὸν λυπηθῶ. Διαφορετικά, ὁ ἄτυχος τραπεζίτης θὰ ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ.... βαλσαμωμένος, ἀντὶ τοῦ σκύλου μου !... Εἶνε τρομερό, εἶνε τραγικό, εἶνε ἀπίστευτο !....